

Fresh Marine Company SA
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

**”Preliminära antidumpnings- och utjämningstullar — Odlad atlantlax —
Gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar”**

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen i utökad sammansättning) av
den 24 oktober 2000 . . . . . II-3335

Sammanfattning av domen

1. *Förfarande — Ansökan genom vilken talan anhängiggjorts — Formkrav — Fastställelse av föremålet för tvisten — Kortfattad framställning av grunderna för talan — Talan om ersättning för skada som orsakats av en av gemenskapens institutioner (EG-stadgan för domstolen, artiklarna 19 och 46 första stycket; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 44.1 c)*
2. *Talan om skadestånd — Talan mot en institution som förmodas ha aktualiserat gemenskapens skadeståndsansvar — Upptagande till sakprövning — Den rättsliga kvalificeringen av den rättsakt som antagits av institutionen — Saknar betydelse (EG-fördraget, artiklarna 178 och 215 andra stycket (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG))*

3. *Talan om skadestånd — Självständighet i förhållande till en talan om ogiltigförklaring — Gränser Talan om återtagande av ett individuellt definitivt beslut — Avvisning (EG-fördraget, artiklarna 178 och 215 andra stycket (nu artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG))*
4. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Villkor — Tillräckligt klar överträdelse av en överordnad rättsregel till skydd för enskilda — Rättsakt som avser ett antidumpningsförfarande, men som inte innefattar ett val av ekonomisk politik — Ett enkelt åsidosättande av gemenskapsrätten är tillräckligt (EG-fördraget, artikel 215 (nu artikel 288 EG))*
5. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Villkor — Otillåtet — Skada — Orsakssamband — Begrepp — Bevisbörda (EG-fördraget, artikel 215 andra stycket (nu artikel 288 andra stycket EG))*
6. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Villkor — Institutionens fel — Bristande omsorg vid rättelsen av ett fel som behöriga tjänstemän kände till (EG-fördraget, artikel 215 andra stycket (nu artikel 288 andra stycket EG))*

1. Enligt artikel 19 i EG-stadgan för domstolen, vilken enligt artikel 46 första stycket i stadgan och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler är tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten, skall ansökan bland annat innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. För att uppfylla dessa krav skall en ansökan om ersättning för skada som påstås ha vållats av en gemenskapsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det beteende som sökanden klandrar institutionen för, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan beteendet och den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt skadans art och omfattning.
2. Huruvida den akt som läggs gemenskapsinstitutionen till last är en normativ eller administrativ rättsakt har ingen betydelse för en skadeståndstals upptagande till sakprövning. Denna omständighet har, inom ramen för en sådan talan, uteslutande en inverkan på prövningen i sak när det gäller att fastställa hur allvarligt felet skall anses vara vid en bedömning av gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar.

(se punkt 38)

(se punkt 30)

3. En skadeståndstalan enligt artikel 215 andra stycket i fördraget (nu artikel 288 andra stycket EG) är en självständig form av talan, som har en särskild funktion i rättsmedelssystemet och som är underkastad villkor som utformats med hänsyn till denna talans

särskilda syfte. Den skiljer sig från talan om ogiltigförklaring i det att den inte syftar till att undanröja en bestämd åtgärd utan att ersätta den skada som vållats av en institution.

Man kan inte heller på grundval av rättspraxis dra slutsatsen att en skadeståndstalan skall vara beroende av huruvida en talan om ogiltigförklaring tidigare väckts mot den rättsakt som påstås vara orsaken till den åberopade skadan. En part kan nämligen väcka skadeståndstalan utan att det föreskrivs att denne är tvungen att yrka ogiltigförklaring av den rättsstridiga rättsakten som förorsakat skadan.

En skadeståndstalan skall avvisas om den i själva verket syftar till att få en lagakraftvunnen rättsakt upphävd och om den, om den bifölles, skulle få till följd att rättsverkningarna av akten i fråga undanröjdes.

(se punkterna 45, 49 och 50)

4. Rättsakter från rådet och kommissionen som hänför sig till ett förfarande som syftar till ett eventuellt antagande av bestämmelser om antidumpning

skall i princip anses vara normativa rättsakter som innebär val av ekonomisk politik, vilket medför att gemenskapens ansvar inte aktualiseras på grund av sådana rättsakter annat än vid förekomsten av en tillräckligt klar överträdelse av en överordnad rättsregel till skydd för enskilda. När den ifrågavarande administrativa åtgärden inte innefattar något val av ekonomisk politik och endast ger kommissionen ett ytterst begränsat, eller obefintligt, utrymme för skönmässig bedömning, är det tillräckligt med ett åsidosättande av gemenskrätten för att gemenskapens utomobligatoriska ansvar skall aktualiseras. Särskilt fastställandet av en oegentlighet, som under liknande omständigheter inte skulle ha begåtts av en normalt försiktig och aktsam administration, gör det möjligt att konstatera att institutionens agerande är rättsstridigt på ett sätt som aktualiserar gemenskapens skadeståndsansvar enligt artikel 215 i fördraget (nu artikel 288 EC).

(se punkterna 57 och 61)

5. Ett orsakssamband föreligger i den mening som avses i artikel 215 andra stycket i fördraget (nu artikel 288 andra stycket EG) när det finns ett direkt orsakssamband mellan det fel som den berörda institutionen har begått och den åberopade skadan — ett samband som det ankommer på sökandena att bevisa. Gemenskapens skadeståndsansvar aktualiseras endast

för skador som på ett tillräckligt tydligt sätt orsakats av den berörda institutionens felaktiga handlande.

Vid en bedömning av orsakssambandet mellan institutionens oegentliga handlande och den av sökanden påstådda skadan skall det kontrolleras om, såsom krävs i rättspraxis, sökanden har gjort alla nödvändiga ansträngningar för att begränsa skadans omfattning.

(se punkterna 118—121)

6. När den skada som orsakats av en institutions oegentliga handlande kan vidareutvecklas, begår denna institution ett fel om den inte vidtar alla nödvändiga och ändamålsenliga åtgärder för att begränsa omfattningen av skadan.

(se punkterna 131 och 132)